

« Δευτερεύουσες προτάσεις »

Ειδιές Προτάσεις: ονομάσθηκαν ειδιές, γιατί εφερόν με τρόπο ειδικό, δηλαδή ειδικεύουν κάπως κάτι προηγούμενο και το διαφοροποιούν. Εισάγονται τους ειδικούς συνδέσμους ὅτι, ὡς. Χρησιμοποιούνται ως: 1) υποκείμενο σε απρόσωπα ρήματα και απρόσωπες εκφράσεις, όπως ἄχχέ γέται, θέγεται, ἐδήθως ἄρκει, δῆθὸν ἐστὶ, φανερόν ἐστὶ κ.α.

π.χ. Ἐδήθως οὐ ποθῶ χρόνῳ ὑστερόν ὅτι ἡ τῆς πόδεως δύναμις τῆς Ἑλλάδος ἦν ὠσηρία

2) αντικείμενο σε δοξασιὰ ρήματα, όπως θέγω, γιγνώσκω, οἶδα, ἐπίσταμαι, μαθάνω, ἐννοῶ, αἰσθάνομαι, ἀκούω, ὄρω, ἄχχέθω, δείκνυμι, δηθῶ, διδάσκω, δοχίζομαι, ἐνδύρομαι, θανθάνω (= διαφεύγω τὴν πρόσοχη), σκοπῶ, πείθω, ἐλπιδῶ, οἶσθαι, νομῶ, υποθαμβάνω

π.χ. Οὐχ ὄρατε ὅτι καὶ ὑμεῖς ἐπεὶ ἐν ἀνάγκῃ ἐγένεθε, ἐπικήρωσε;

3) ἐπεδήχηση ὀρου προηγούμενης πρότασης καὶ κυρίως ἀπὸ ἀντιθέσεως, συνήθως δευτείας.

π.χ. Ἐπει τοίνυν τοιοῦτός τις θόχος παρὰ τῶν ἀντιδεχόντων, ὡς κομίσασθαι τὸν ὄρωπὸν ἡμᾶς ἐχχερεῖν δεῖ.

Οἱ ειδιές προτάσεις εφερόνται με α) οριστική, ὅταν δηθάνουν κάτι το πραγματικό β) με δυνητική οριστική, ὅταν δηθάνουν το δυνατό ἢ πιθανό στο παρεθόν. γ) με δυνητική εὐαιτική, ὅταν δηθάνουν το δυνατό ἢ πιθανό στο παρόν ἢ στο μέλλον

ΠΡΟΣΟΧΗ → Ὅταν ὄπως ἐφαρτηθῶν ἀπὸ ρῆμα ἰστορικοῦ χρόνου, τότε συνήθως εφερόνται με εὐαιτική τοῦ πιθανοῦ θόχου.

π.χ. ὁ δὲ εἶπε ὅτι οὗτοι ἔθωντο ποθῶσι. Ἡ εὐαιτική σε δευτερεύουσες προτάσεις (ειδιές, ἀποδοχικές, τελικές, ἐνδοιαστικές κ.τ.π) που ἐφαρτῶνται ἀπὸ ρῆμα παρεθροτικού χρόνου θέγεται εὐαιτική τοῦ πιθανοῦ θόχου. π.χ. →

Κύριος έλεγε ότι η όδός έβριτο προς - - -

Ενδοιαστικές προτάσεις: εισάγονται με τους ενδοιαστικούς συνδέσμους μή κ μή ού. Με το μή εισάγονται, όταν ευφράζουν φόβο μήπως γίνει κάτι, με μή ού, όταν ευφράζουν φόβο μήπως δε γίνει κάτι. Εξαρτώνται από ρήματα που δηλώνουν φόβο ή δισταγμό, όπως: φοβούμαι, δέδοικα ή δέδια, όκνω, διστάω, ύποπτεύω, ψυδάττωμαι και χρησιμοποιούνται ως: 1) υποκείμενο, όταν η ενδοιαστική πρόταση εξαρτάται από απρόσωπη έκφραση (φόβος έστι, κίνδυνος κ.α.) π.χ φόβος έστι μή οί στρατιώται δύενοι (=εχθροί) ωίν
2) αντικείμενο των ρημάτων από τα οποία εξαρτώνται: π.χ. Έφοβείτο μή ό πάλλος όλοδάνη
3) επεξηγήση.

Έστι μάθιστα τούτο δέος, μή πανούργος ών τρέφεται και παραπάσσηται τι τών όδων πραγμάτων.

Ευφέρονται με υποτακτική, αλλά ύστερα από παρελθοντικό χρόνο ευφέρονται και με εντική του πταχίου ζόχου, όπως και οι ειδικές προτάσεις.

Πταχίες ερωτηματικές προτάσεις: εισάγονται α) αν είναι ερωτήσεις με οδινή άγνοια με εϊ και οι διμελείς με εϊ - ή, πότερον - ή, πότερα - ή, είτε - είτε. Ερωτήσεις με οδινή άγνοια: ό απές η απάντηση μπορεί να είναι ένα ναι ή ένα ού (=όχι). π.χ. εϊ εϊ δωραίης; - Νι Διμελείς: περιέχουν δύο ερωτήσεις και στο πρώτο μέρος τους προτάσσεται συνήδως η ερωτηματική αντωνυμία πότερον ή πότερα και στο δεύτερο μέρος το διαχωριστικό σύνδεσμος ή.

π.χ. Απιόντες ένδένδε ήμεις πότερον κακώς τινος ποιούμεν ή ού; (αν φύγομε εμείς από εδώ, θάλτουμε κάποιους ή όχι;)

β) αν είναι ερωτήσεις με μερική άγνοια, με ερωτηματικές ή αναφορικές αντωνυμίες και με ερωτηματικό

ἢ αναφορικά επιρρήματα, όπως: τίς, ποῖος, πόσος, ὅστις, ὅποιος, ὅπως, πού, πῶς, ὅπου, ὅπως.

Μερική ἀγνοία: στις ερωτήσεις αυτές η ἀπάντηση δεν μπορεί να είναι ἔνα ναι ἢ ἔνα

ἔπιχειρημας βασιῶν ἐπισκοπεῖν ὅστις εἶη (= επιχίρημας να εξετάζει τον εαυτό σου ποιος εἶσαι)

Οι πλάγιες ερωτηματικές προτάσεις ἐξαρτώνται από τα ρήματα: ἐρωτῶ, θεῶμαι, δείκνυμι, ἄπορῶ, θαυμάζω, σκοποῦμαι, ἀειδάομαι, χιχνώσκω, ἐπιμεδοῦμαι, περιῶμαι. Χρησιμοποιούνται ως: 1) υποκείμενο, όταν ἐξαρτώνται από ἀπρόσωπα ρήματα ἢ ἀπρόσωπες ἐκφράσεις π.χ. Γεγνησεται φανερόν τίς τίνος αἰτίας = εἶναι φανερό τι ἔγινε στο μεταβί

2) ἀντικείμενο των παραπάνω ρημάτων.

Καί ὅς ἦρετο (= ρωτοῦσε) ὅ,τι εἶη τὸ σὺνδῆμα

3) ἐπέξηξη με δευτερεύουσα ἀντωνυμία οὐδέτε

χένους: Ἡμῖν τούτο αὐτό ἀποκρίσαι, εἰ ὀρθῶς θεχομεν

Εμφέρονται με ὀριστική, δυνητική ὀριστική, δυνητική ἐνυτική και υποτακτική. Όταν ὁμως ἐξαρτώνται από ρήμα με παρεθδοντιῶ χρόνο, τότε σὺνδῶς ἐμφέρονται με ἐνυτική του πλάγιου θεχοῦ, ὅπως και οι εἰδικές και οι ἐνδοιαστικές προτάσεις.

π.χ. Ἐνοφῶν ἐρωτᾷ κῦρον εἰ τι παραχχέλλει (ὀριστική)

Ἐνοφῶν ἦρετο κῦρον εἰ τι παραχχέλλοι (ἐνυτική του πλάγιου θεχοῦ)

Αἰτιολογικές προτάσεις: εἰσάγονται με τους αἰτιολογικούς σὺνδεσμους

διότι, ὅτι, ὡς, ἐπεὶ, ἐπειδή. Εμφέρονται με ἀπλή ὀριστική, δυνητική ὀριστική, δυνητική ἐνυτική, ἀλλά όταν ἐξαρτηθῶν από ρήμα παρεθδοντιῶν χρόνου ἐμφέρονται και με ἐνυτική του πλάγιου θεχοῦ.

π.χ. Κρίντε μηδέν, ὡς ὁ πάνθ' ὄρων και πάντ' ἀκούων πάντ' ἀναπύ χρόνος (= μην ὑρῖθαι τίποτα, γιατί ὅλα τα ἀπομαρῖπει ο χρόνος, που ὅλα τα ἐλ και ὅλα τα σκουῖ).

SOS → Οι αἰτιολογικές προτάσεις όταν ἐξαρτώνται από ρήματα ἢ φράσεις ποι ἐμφατικῶν φοχικό πάντος (χαίρω, ἠδομαι, θαυμάζω, ἀίχρον ἔστι, κ.ο.) εἰσάγ

με ὅτι: Χαίρω, ὅτι εὐδοκίμεις.

Τελειῆς προτάσεις: δηλώνουν σκοπό (τέλος = σκοπός). διακρίνονται με τους τελικούς συνδέσμους ἵνα, ὅπως και εμφέρονται με υποτακτική, ἀλλά ὕστερα ἀρῆμα παρενδοκίμου χρόνου με εντατική του πλάγιου ἴσους.

π.χ. Κατέμαρτυρεν τὰ πλοῖα, ἵνα μὴ Κύρος διαβῆ
καρβύκης τὸν Κύρον ἀπειλάει, ὅπως τὰ ἐν Περσῶν ἐπιχώρια
ἐπισκοπῆ (= ο καμβύσης αναλάμβανε τὸν κύρο, για να αναλάβει τις εγχώριες υπο
των Περσῶν.

Αποτελεσματικές ἢ συμπαρασυστατικές προτάσεις: διακρίνονται με τους αποτελεσματικούς συνδέσμους ὥστε και ὡς και εμφέρονται:

α) με απλή οριστική, δηλητική οριστική, ὅταν φανερώνουν αποτέλεσμα που είναι ἢ θεωρεῖται πραγματικὸς
π.χ. Οὕτως ἀνοίχθησθε εἰ, Αἰεχίην, ὥστε οὐ δύνασθε δοχίσασθαι (= ποὶ
δεν μπόρεῖς να κερτεις)

β) με ἀπαρέμφατο, ὅταν φανερώνουν αποτέλεσμα ἐνδεχόμενον ἢ δυνατό
πορῆν κραγῆν ἐποίου, ὥστε καὶ τοὺς πορῆτους ἀκούειν (= ὥστε να
ἀκούνε και οι εχθροί)

Ο ὥστε με ἀπαρέμφατο χρησιμοποιεῖται επίσης, ὅταν δηλώνεται: α) σκοπός →
πᾶν ποιούσιν, ὥστε μὴ δοῦναι δίκην (= πάντων τα πάντα, για να μην τιμωρηθῶν)

β) ὅρος ἢ συμφωνία
→ Συμμαχίαν ἐποίησαντο ἐπὶ τούτῳ, ὥστε μὴ ἐραστῆεν Ἀναρτᾶνας ἐπὶ Ἀθηναίων (μ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, να μην εὐεραστῶσιν οι...)

Διηθῶς ὅπως, ὅταν πρόκειται να δηλωθεῖ ὅρος ἢ συμφωνία, ἀλλ' για ὥστε χρησιμοποιεῖται
το ἕφ' ᾧ ἢ ἕφ' ὥστε με ἀπαρέμφατο ἢ με μέθουσα οριστικής:

Ἄφιερέν γε, ᾧ ἀμύρατες, ἐπὶ τούτῳ μένοι, ἕφ' ὥστε μηδέτι ἐν ταύτῃ τῇ Ἰσθμῷ
ἐιστρέψιν μηδὲ φιλοδοξείν = με τη συμφωνία να μην ἀρχοῦναι για μ' αὐτὴ τὴν
ἀσκήτησιν μήτε να φιλοδοξείν.

Υποθετικές προτάσεις: Ξεκινούν με τους υποθετικούς συνδέσμους εἰ, ἔάν, ἂν, ἤν.
Η υποθετική πρόταση δέχεται και υπόθεση, ενώ η πρόταση που προδιορίζεται από αυτήν απόδοση. Η υπόθεση και απόδοση μαζί αποτελούν τον υποθετικό λόγο.

Τα είδη των υποθετικών λόγων:

1) Α' είδος: ο υποθετικός λόγος δείχνει κάτι που θεωρείται πραγματικό
ΥΠΟΘΕΣΗ ΑΠΟΔΟΣΗ
εἰ + οριστική κλάσε χρόνου → κάθε έκφραση
εἰ δειν' ἔδρασας, δεινά καὶ παύειν σε δεῖ (= αν έμιας φοβερὰ πράγματα, πρὸς τὰ πάντα καὶ ἐν φοβερὰ.

2) Β' είδος: ο υποθετικός λόγος δείχνει κάτι αντίθετο του πραγματικού.

εἰ + οριστική παρελθοντικού χρόνου → δυνατική οριστική
οὕτω, εἰ ἦσαν ἄνδρες ἀγαθοί, οὐκ ἂν ποτε ταῦτα ἔπασχον (= αυτοί, αν ἦταν, γενναῖοι ἄνθρωποι, ποτέ δεν θα πάθιναν ἀπὸ τα πράγματα.

3) Γ' είδος: ο υποθετικός λόγος δείχνει κάτι που περιμένουμε να γίνει προσδοκώ

ἔάν, ἂν, ἤν με υποτακτική → οριστική μέλλοντα ἢ αλλάξη ἐμφράση
ἔάν Ἰηθῆς καλῶς, εὐρήσῃς (= αν ψάχνεις σωστά, θα βρεις).

4) Δ' είδος: ο υποθετικός λόγος δείχνει κάτι που περιμένει κανείς ότι θα επαναλαμβάνεται αόριστα στο ποσό ἢ στο μέτρον.

ἔάν, ἂν, ἤν με υποτακτική → οριστική ενεστώτα ἢ γεννητικός αόριστος (= αόριστος που χρησιμοποιείται στα γεννητικά)
ἤν ἔχῃς ἔρση θάνατος, οὐδεὶς βούλεται θνήσκειν (= αν ἔρδει ο θάνατος κοντά, κανείς δεν θέλει να πεθάνει)

5) Ε' είδος: ο υποθετικός λόγος δείχνει μια απλή συζήση

εἰ + ενιτιχή → δυνητική ενιτιχή ἢ ἀπὸ ὀριστινῆς.

εἰ τις μὴ τρέφοιτο, οὐκ ἂν ἴωη = ἀν κάποιος δὲν τρέφοταν, δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἴηται.

β) ἄτ' εἶδος: ο ὑποθετικὸς λόγος δείχνει ἡσυχία που επαραλαμβάνεται στο παρελθόν

εἰ + ενιτιχή → ὀριστινὴ παρατατικὴ ἢ ὀριστικὴ με ἀν

εἰ τις αὐτῷ δοκοῖη βλακεύειν, ἔπαισεν ἂν = ἀν τὸν φανόταν ὅτι κάποιος χάλεψε, τὸν χτυποῦσε

εἰ δέ μὴ, εἰδερῆ = ἄρα ἀπὸ ἀπὸ ἐπιπέδου περίπτωση

εἰ μὴ = ἐκτός

εἰ μὴ ἄρα = εἰς ἀν ἴσως

ἔάν μόνον = ἀρκεῖ μόνο νὰ

ὥσπερ εἰ, ὥσπερ ἂν εἰ, ὥσπερ ἂν, ὡς εἰ, ὡς ἂν = ὅταν

ἐναντιωματικὲς καὶ παραχρηστικὲς προτάσεις: εἰσάγονται με τοὺς συνδέσμους

α) εἰ καὶ, ἂν καὶ, ἢ καὶ, ἔάν καὶ ὅταν φανερῶνται ἡσυχία τὸ πραγματικὸν
εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονῆς δ' ὅμως = ἀν καὶ δὲ βλέπεις, ὅμως σκέψου

β) καὶ εἰ, καὶ ἂν, καὶ ἔάν ὅταν φανερῶνται ἡσυχία που δὲν θεωρεῖται πραγματικὸν
ἀλλὰ πιθανὸ ἢ καὶ ἀδύνατον

Γεθα ὁ μὲν, καὶ τί μὴ γεδοῖον ἢ (= γεθῆαι ὁ ἀνόητος, αὐτοματι
δὲν ὑπάρχει ἡσυχία γεδοῖο

γ) οὐδ' εἰ, οὐδ' ἔάν, μηδ' ἔάν, μηδ' ἂν, οὐδ' ἂν ὅταν ἡ ὑπὸ

πρόταση είναι αρνητική.

Ἐνεκα χρημάτων μηδένα δέων ὀμότης, μηδ' αὖ εὐοριεῖν μεθεῖς =
= για χρήματα μην οφείδω να κανένα δέω, ούτε κι αν πρόκειται να πω την
αλήθεια.

Χρονιές προτάσεις : εισάγονται με τους χρονικούς συνδέσμους ὅτε, ὅποτε,

ὡς (= ἄμα), ἥνίκα (= ὅταν), ὅπνίκα (= ὅταν), ἐν ᾧ, ἔπει, ἔπειτα, ἕως,
ἕως (= ἕως), ἄχρι (= μέχρι), μέχρι, ἕξ οὗ, ἀφ' οὗ, πριν.

Εισφέρονται με: α) με οριστική, ὅταν φανερώνουν ὡς πραγματικό
Ἔτε αὕτη ἡ μάχη ἐγένετο, τισσοφέρης ἐν δάρδεσιν ἔτυχε ὧν (= ὅτι
ἔγινε αὕτη ἡ μάχη, ο τισσοφέρης ἔτυχε να βρίσκεται στις δάρδεις.

β) με υποτατική, ὅταν φανερώνουν μια πράξη που περιμένουμε
γίνει ή μια πράξη που επαναλαμβάνεται αόριστα στο παρόν ή στο μέλλον.

Μαινόμεθα πάντες, ὅπταν ὀργιώμεθα (= γινόμαστε ὅσοι μανιακοί, ὁ
οργιόμαστε) *

γ) με ενατική, ὅταν φανερώνουν πράξη που επαναλαμβάνεται στο
παρελθόν.

Ὅποτε δύο κριτων, ἐυάθει Διαν (= ὅταν δυοίσε ο κριτωνας,
μαδουσε τον Δια).

Ο χρονικός σύνδεσμος πριν συντάσσεται ἐνηθως : α) με οριστική παρελθόν
χρόνου ή υποτατική, ὅταν η κύρια πρόταση είναι αρνητική.

Οι ποδέρμοι οὐ πρότερον τῶν πόδεμον ἐξέφηναν, πριν ἐνόμισαν καθῶς τὰ
ἐαυτῶν παρενελάθει (= οι εχθροί δεν ἤρριξαν προηγουμένως τον πόδεμο, παρά
μόνο αφού νόμισαν ὅτι ἔχαν προετοιμασεί κατά οι δυναμεις τους.

β) με απαρέμφατο, ὅταν
η κύρια πρόταση είναι καταφατική. →

Πριν καταβῆσαι τὸ στρατεύμα πρὸς ἄριστον, βασιλεὺς ἐφάνη: πρὶν κα-
ταμαρῆσαι τὸ στρατεύμα γὰρ φάνη, φάνησε ὁ βασιλεὺς

γ) με ἐνκοινη τὸν πλάγιου ῥόγου
Ἄστναγης ἀπηγόρευε μηδὲνα βάλλειν, πρὶν Κύρος ἐμπληθεῖν θηρῶν (=
= ὁ Ἀστναγης δεν ἀφηνε κανένα να ρίξει, πρὶν κα χορτάσει ὁ Κύρος ἀπὸ κτη-

Αναφορικὲς προτάσεις: εἰσάγονται με αναφορικὲς ἀπωνυμίες (ὅς, ὅσος,
ὅσος, ὅστις, ὅσπερ, ὅποιος, ὅπως) ἢ με ἀναφορικὰ ἐπιρρήματα (=
οὔ, ὅπου, ὅθεν, ὅπουθεν, ὅπως, ὅποι) καὶ προσδιορίζουν κάποιον ὅρο μιας
ἄλλης πρότασης.

Οἱ ἡγεμόνες, οὓς ἔχομεν, οὐ φασὶν εἶναι ἄλλην ὁδὸν = θένε οὐ
δεν υπάρχει ἄλλος δρόμος.

Διακρίνονται σε ονοματινὲς, πού εἰσάγονται με ἀναφορικὲς ἀπωνυμίες καὶ χρησιμα-
οῦνται ως οἰώματα, ουσιαστικὰ ἢ ἐπίθετα. Ἔτσι, μια ονοματικὴ ἀναφορικὴ πρόταση
μπορεῖ να χρησιμοποιηθεῖ α) ως υποκείμενο: ὅστις ἐαυτὸν φιδεῖ μετ' ἐμοῦ
μαχεσθῶ (= εὐ πολεμήσει)

β) ως παιρηγοούμενο: οὕτως ἐστὶν ὅς ἀπείτεινε
τοὺς στρατηγούς.
γ) ως ἀπαιτούμενο: τιμωροῦνται καὶ ποδάζονται οὓς
οἴωνται ἀδικεῖν (= τιμωροῦν καὶ ποδάζουν, εὐδισοῦνται ὅσους νομίζουν ὅτι ἀδικο-

δ) ως παράδειγμα (ἀπὸ το εἰδικὸ στο γενικὸ δηλαδὴ
Κύρος ὁ βασιλεὺς)

Ἦν δέ τις Ἀπολλοφάνης Κυδίηνος, ὃς φαρναβῶν ἐτύχχανε θένος ὡν

ε) ως ἐπεδήμησις (ἀπὸ το γενικὸ στο εἰδικὸ) δηλαδὴ
Ὁ νομὸς ἰατρὸς με θεραπεύει, χρόνος

οἶμαι ἂν ἡμᾶς παιδεῖν τοιαῦτα, οἶα τοὺς ἐχθροὺς οἱ θεοὶ ποιεῖται.

στ) ως ἐπιθετικὸς ἢ παιρηγορηματικὸς προσδιορισμὸς: -

→ Επιθετικός προσδιορισμός: είναι το επίθετο που προσδιορίζει ένα ουσιαστικό ή φανερώνει μια μόνη ιδιότητα του. Συμφωνεί με το ουσιαστικό που προσδιορίζει, στο γένος, στον αριθμό και στην πτώση. Έχει άρθρο.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ βορῶν ἀνδρῶν

Ὅς επιθετικοί προσδιορισμοί εὐτὸς ἀπὸ τὰ ἐπίθετα χρησιμοποιοῦνται:
ἀσωνυμίες: ὁ ἕμῶν πατήρ, ἀριθμητικά: τρεῖς ἄνδρες, μετοχές: ὁ θάλασσαν ἡθίβας. Βλέπε βελ. 26+27 συντακτικῶν

Κατηχηματικός προσδιορισμός: είναι ο προσδιορισμός που εὐφέρεται με ἐπίθετο ἢ μέτοχη και ἀποδίδει στο ουσιαστικό που προσδιορίζει μια ποικίλη ιδιότητα. Δεν ἔχει ἄρθρο.

Ἄρηνδρος φαίδρῳ τῷ προσώπῳ ἐπέειπε (= με χειρῶν πρόσωπον)

1) ἡσυχενική ἀντικειμενική (το ἀντικείμενο μιας ἐνέργειας →
→ μιμῆται τῶν προχόνων: μιμῶνται τοὺς προχόνους)

Ἰατρυφῆρης βατράπης πατεπέμφθη ὡν ἀγῶς πρόβδεν ἦρχε και ὡν κῦρος.
(βατράπης τῶν πόσειν ὡν εὐτὸς ἦρχε).

Εἰς τὴν διακρίσιν τῶν ἐπιρρηματικῶν που δηλώνουν:

: αἰτία (αναφορικὲς αἰτιολογικῆς)

θαυμαστὸν ποιεῖς, ὅς ἡμῖν οὐδὲν δίδως (= ἐνεργῆς παράδειγμα, που δὲν μας δίνει τί)

: βιοπό (αναφορικὲς τελικῆς)

Ἐδοξε τῷ δήμῳ ἐρίσμοντα ἄνδρας ἐπέειπαι, οἱ τοὺς πατρίους νόμους συγγράψουσι
(= ἀποράσισε ὁ δήμος να εὐδέξει ἐρίσμοντα ἄνδρες, να τὴν συγγράψουσι...)

: ἀποτρέψμα (αναφορικὲς ἀποτρέψματικῆς)

Ὅνκ ἔστι τῶν αὐτῶν χρήματα, ἀ' ἡμᾶς ἀποτρέψει τὰ δίκαια ποιεῖν (= ὥστε να μὴ ἀποτρέψουσι)

: υπόθεση (αναφορικές υποθετικές).

: η αναφορική ανωνυμία ὅς, ἡ', ὅ' στην αρχή μιας περιόδου

πολλές φορές δεν υφάγει διαφορετικού αναφορική πρόταση αλλά υφάρια πρώτα

Οι αναφορικές προτάσεις που δηλώνουν παρομοίωση ή σύγκριση λέγονται παρομοιωτικές ή παρομοιωστικές και υφάγονται με τα αναφορικά ὡς, ὡςπερ, ὅπως, ὅσον, ὅσω κ.α.

Τῆς δέ, ὡ δώματα, οὕτως ὡς οὐδ' ἄν εἷς δούλος ὑπὸ δεσπότη
μείναιε (= ἔτσι ὅπως ὥστε ἕνας δούλος δεν θα ἔμενε σ' ἕναν αφέντη)

“ὡςπερ τὰ χάλυβα παχύνοντα μακρόν ἤχει καὶ ἀποσείνει καὶ οἱ ῥήτορες οὕτω ἄμυρὰ ἐρωτηθέντες δόλιχόν καταλείνουν τὸν λόγον. (= ὅπως τα χάλυβα βυθίζονται, όταν τα χτυπήσεις βγάλουν ήχο για πολλή ώρα, έτσι και οι ῥήτορες με την παραμυρή ερώτηση παράτουν το λόγο τους για πολύ).”

* ΠΡΟΣΟΧΗ!!!!

Αυτές οι προτάσεις ονομάζονται χρονικές-υποθετικές προτάσεις.
Συνδέονται από το αοριστολογικό άν (πριν άν, έως άν, μέχρι άν)
όταν = ότε + άν, όποτε = όποτε + άν
έπαι = επει + άν, επειδάν = επειδή + άν.

π.χ. 1) επειδάν διαπράξωμαι τὰ δεόντα, ἤσω → χρονικοῦποθετική πρόταση που εισάγεται με τον χρονικοῦποθετικό σύνδεσμο επειδάν και εκφέρεται με υποτακτική, γιατί φανερώνει μια πράξη που περιμένουμε να γίνει. Αναλύεται σε υποθετική πρόταση, που δηλώνει το προδοκώμενο. Άρα, εάν διαπράξωμαι → ἤσω

2) Μαινόμεθα πάντες, όποτε ὀρχισώμεθα → χρονικοῦποθετική πρόταση που εισάγεται με τον χρονικοῦποθετικό σύνδεσμο όποτε και εκφέρεται με υποτακτική, γιατί φανερώνει μια πράξη που επαγαλαμβάνεται αόριστα στο παρόν ή στο μέλλον. Αναλύεται σε υποθετική πρόταση, που δηλώνει την αόριστη επαγέληση στο παρόν ή στο μέλλον. Άρα, εάν ποτε ὀρχισώμεθα → μαινόμεθα